

Het Boek Daniël - Nummer honderdelf

De profetische betekenis van Abubakar in het eerste wee van de Openbaring onthuld

Jeff Pippenger
2024-03-02

In de profetische geschiedenis van het eerste Wee was de leider die Mohammed opvolgde Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, de schoonvader van Mohammed. Wij zullen naar hem verwijzen als Abubakar. Zowel hij als Mohammed worden genoemd in de eerste vier verzen. Abubakar was de eerste islamitische heerser na Mohammed, en de geschiedenis vermeldt een bevel dat hij aan zijn soldaten gaf, dat wordt voorgesteld in het vierde vers van Openbaring hoofdstuk negen. Het bevel stelt het verzegelingsproces voor dat begon bij de komst van het derde wee, dat tevens de Zevende Bazuin was, die tevens de komst van de derde engel was.

En de vijfde engel blies, en ik zag een ster uit de hemel op de aarde vallen; en hem werd de sleutel van de bodemloze put gegeven. En hij opende de bodemloze put; en er steeg rook op uit de put, als de rook van een grote oven; en de zon en de lucht werden verduisterd door de rook van de put. En uit de rook kwamen sprinkhanen voort op de aarde; en aan hen werd macht gegeven, gelijk de schorpioenen der aarde macht hebben. En hun werd bevolen dat zij het gras der aarde niet zouden beschadigen, noch enig groen gewas, noch enige boom; maar alleen die mensen die het zegel van God niet op hun voorhoofden hebben. Openbaring 9:1-4.

De „ster” die uit de hemel viel, was Mohammed, die zijn bediening begon in het jaar 606. Aan Mohammed werd een „sleutel” gegeven om de „bodemloze put” te „openen”, waardoor „rook” de „zon en de lucht” zou verduisteren en „sprinkhanen” zouden voortkomen aan wie „macht” gegeven werd als de macht van „schorpioenen”. De sleutel was een militaire strijd die een verzwakking in de militaire kracht van de Romeinen teweegbracht, en aldus de opkomst van de oorlogvoering van de islam mogelijk maakte. De bodemloze put is een symbool van Arabië, de geboorteplaats van de islam, en de rook stelde de valse godsdienst van de islam voor, die zich over de aarde zou verspreiden en bezit zou nemen van hetzelfde geografische gebied dat overspoeld zou worden door de zwermen sprinkhanen die over Noord-Afrika, Zuid-Europa en Arabië trekken. De sprinkhanen zijn een symbool van de islam, en macht vertegenwoordigt profetisch militaire macht. Hun macht zou zijn als die van schorpioenen, die onverwachts toeslaan. Uriah Smith verklaart:

„Een ster viel uit de hemel op de aarde; en hem werd de sleutel van de bodemloze put gegeven.”

‘Terwijl de Perzische monarch de wonderen van zijn kunst en macht overwoog, ontving hij een brief van een onbekende burger van Mekka, waarin hij werd uitgenodigd Mohammed te erkennen als de apostel van God. Hij verwierp de uitnodiging en scheurde de brief uiteen. “Zo,” riep de Arabische profeet uit, “zal God het koninkrijk verscheuren en de smeekbede van Chosroes verwerpen.” Geplaatst aan de grens van deze twee rijken van het Oosten, sloeg Mohammed met verborgen vreugde de voortgang van de wederzijdse verwoesting gade; en te

midden van de Perzische triomfen waagde hij het te voorspellen dat, voordat vele jaren zouden zijn verstreken, de overwinning opnieuw zou terugkeren tot de banieren van de Romeinen. “Ten tijde waarop deze voorspelling gezegd wordt te zijn uitgesproken, kon geen profetie verder van haar vervulling verwijderd zijn, aangezien de eerste twaalf jaren van Heraclius de naderende ontbinding van het rijk aankondigden.”...

“Chosroes onderwierp het Romeinse bezit in Azië en Afrika. En ‘het Romeinse rijk’ was in die periode ‘teruggebracht tot de muren van Constantinopel, met het overblijfsel van Griekenland, Italië en Afrika, en enige maritieme steden langs de Aziatische kust, van Tyrus tot Trebizonde. De ervaring van zes jaar bewoog de Perzische monarch er uiteindelijk toe af te zien van de verovering van Constantinopel en de jaarlijkse schatting vast te stellen als losprijs van het Romeinse rijk,—duizend talenten goud, duizend talenten zilver, duizend zijden gewaden, duizend paarden en duizend maagden. Heraclius stemde in met deze smadelijke voorwaarden. Maar de tijd en ruimte die hij verkreeg om die schatten bijeen te brengen uit de armoede van het Oosten, werden naarstig benut ter voorbereiding van een stoutmoedige en wanhopige aanval.”

‘De koning van Perzië verachtte de onbekende Saraceen en bespote de boodschap van de vermeende profeet van Mekka. Zelfs de ondergang van het Romeinse rijk zou voor het mohammedanisme, of voor de opmars van de Saraceense gewapende verspreiders van een bedriegerij, geen toegang hebben geopend, ook al hadden de monarch van de Perzen en de chagan van de Avaren (de opvolger van Attila) de overblijfselen van de koninkrijken der Caesars onder elkaar verdeeld. Chosroes zelf kwam ten val. De Perzische en Romeinse monarchieën putten elkanders kracht uit. En voordat een zwaard in de hand van de valse profeet was gelegd, werd het uit de handen geslagen van hen die zijn loopbaan zouden hebben gestuit en zijn macht verpletterd.’

“Sinds de dagen van Scipio en Hannibal is geen stoutmoediger onderneming gewaagd dan die welke Heraclius volbracht tot verlossing van het rijk. Hij baande zich een weg vol gevaren door de Zwarte Zee en de bergen van Armenië, drong door tot in het hart van Perzië en riep de legers van de grote koning terug ter verdediging van hun bloedende land.”

‘In de slag bij Ninevé, die van het aanbreken van de dag tot het elfde uur met grote felheid werd uitgevochten, werden achtentwintig vaandels op de Perzen buitgemaakt, afgezien van die welke mogelijk gebroken of verscheurd waren; het grootste deel van hun leger werd in stukken gehouwen, en de overwinnaars brachten, terwijl zij hun eigen verlies verborgen hielden, de nacht op het slagveld door. De steden en paleizen van Assyrië werden voor het eerst voor de Romeinen geopend.’

„De Romeinse keizer werd niet versterkt door de veroveringen die hij behaalde; en tegelijkertijd, en door dezelfde middelen, werd de weg gebaad voor de menigten Saracenen uit Arabië, als sprinkhanen uit diezelfde streek, die, terwijl zij op hun tocht de duistere en bedrieglijke mohammedaanse geloofsleer verbreidden, weldra zowel het Perzische als het Romeinse rijk overspoelden.

Een vollediger illustratie van dit feit zou nauwelijks te wensen zijn dan die welke wordt geboden in de slotwoorden van het hoofdstuk van Gibbon, waaruit de voorgaande uittreksels zijn genomen. ‘Hoewel onder de banier van Heraclius een zegevierend leger was gevormd, schijnt die onnatuurlijke inspanning hun kracht veeleer te hebben uitgeput dan geoefend. Terwijl de keizer triomfeerde te Constantinopel of Jeruzalem, werd een onbeduidende stad aan de grenzen van Syrië door de Saracenen geplunderd, en zij hieuwen enige troepen, die tot haar ontzet oprukten, in stukken,—een gewone en onbeduidende gebeurtenis, ware zij niet het voorspel geweest van een machtige omwenteling. Deze rovers waren de apostelen van Mohammed; hun waanzinnige dapperheid was uit de woestijn tevoorschijn getreden; en in de laatste acht jaren van zijn regering verloor Heraclius aan de Arabieren dezelfde provinciën die hij op de Perzen had heroverd.

“‘De geest van bedrog en geestdrijverij, wiens verblijf niet in de hemelen is,’ werd op de aarde losgelaten. De bodemloze put behoefde slechts een sleutel om haar te openen, en die sleutel was de val van Chosroes. Hij had de brief van een onbekende burger van Mekka minachtend verscheurd. Maar toen hij uit zijn ‘gloed van heerlijkheid’ wegzonk in de ‘toren der duisternis’ die geen oog kon doordringen, stond de naam van Chosroes plotseling op het punt in vergetelheid te raken vóór die van Mohammed; en de wassende maan scheen slechts op haar opgang te wachten tot de ster was gevallen. Chosroes werd, na zijn volkomen nederlaag en het verlies van zijn rijk, in het jaar 628 vermoord; en het jaar 629 wordt gekenmerkt door ‘de verovering van Arabië’ en ‘de eerste oorlog van de Mohammedanen tegen het Romeinse rijk.’ ‘En de vijfde engel blies de bazuin, en ik zag een ster uit de hemel op de aarde vallen; en hem werd de sleutel van de bodemloze put gegeven. En hij opende de bodemloze put.’ Hij viel op de aarde. Toen de kracht van het Romeinse rijk uitgeput was en de grote koning van het Oosten dood lag in zijn toren der duisternis, was de plundering van een onbekende stad aan de grenzen van Syrië ‘de voorbode van een machtige omwenteling.’ ‘De rovers waren de apostelen van Mohammed, en hun uitzinnige dapperheid kwam voort uit de woestijn.’”

„De afgrond.—De betekenis van deze term kan uit het Grieks worden afgeleid, dat wordt omschreven als ‘diep, bodemloos, onmetelijk’, en kan betrekking hebben op elke woeste, verlaten en onbebouwde plaats. Hij wordt toegepast op de aarde in haar oorspronkelijke staat van chaos. Gen. 1:2. In dit geval kan hij terecht verwijzen naar de onbekende wildernissen van de Arabische woestijn, van de grenzen waarvan de horden van Saracenen voortkwamen als zwermen sprinkhanen. En de val van Chosroes, de Perzische koning, kan terecht worden voorgesteld als het openen van de afgrond, aangezien zij de weg baande voor de volgelingen van Mohammed om uit hun obscure land tevoorschijn te komen en hun misleidende leerstellingen met vuur en zwaard te verbreiden, totdat zij hun duisternis over het gehele Oosterse rijk hadden verspreid.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Het eerste wee, dat de vijfde bazuin is, duidt het begin aan van de oorlogvoering van de islam tegen Rome, en het duidt op een strijd tussen Rome en Perzië waarin Rome de overhand behaalde, maar daarbij zijn militaire kracht zodanig uitputte dat het de opkomst van de islamitische macht niet kon verhinderen. De profetische kenmerken van het eerste wee en het tweede wee duiden de profetische kenmerken van het derde wee aan, en het is belangrijk de eerste twee weeën te herkennen als symbolen van de geschiedenis van het derde wee, want die geschiedenis stelt de

periode van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend voor, die begon op 11 september 2001. Na de profetische geschiedenis die in de eerste drie verzen door Mohammed wordt voorgesteld, voert vers vier Abubakar in als de eerste leider na Mohammed.

En hun werd bevolen dat zij het gras van de aarde, noch enig groen gewas, noch enige boom zouden beschadigen, maar alleen die mensen die het zegel van God niet op hun voorhoofden hebben. Openbaring 9:4.

Het bevel van Abubakar droeg de islamitische strijders op onderscheid te maken tussen twee soorten aanbidders die zich destijds in de Romeinse gebieden bevonden. De ene klasse bestond uit de katholieken, die bepaalde religieuze orden hadden die de achterkant van hun hoofd schoren (de tonsuur), en de zondagsverering in acht namen. De andere klasse bestond uit degenen die de sabbat van de zevende dag hielden, en de sabbat is het zegel van God.

„Na de dood van Mohammed werd hij in het bevel opgevolgd door Abubekr, in het jaar 632 na Chr., die, zodra hij zijn gezag en regering behoorlijk had gevestigd, een rondschriften zond aan de Arabische stammen, waaruit het volgende een uittreksel is:—

„Wanneer gij de oorlogen des Heeren voert, gedraagt u dan als mannen, zonder de rug toe te keren; maar laat uw overwinning niet bekleet worden met het bloed van vrouwen en kinderen. Verniet geen palmbomen en verbrandt geen korenvelden. Hakt geen vruchtbomen om en richt geen schade aan aan het vee, behalve aan datgene wat gij doodt om te eten. En wanneer gij enig verbond of enige bepaling aangaat, houdt u daaraan en doet wat gij belooft. En terwijl gij voorttrekt, zult gij enige godsdienstige personen aantreffen die afgezonderd in kloosters leven en zich hebben voorgenomen God op die wijze te dienen; laat hen met rust, en doodt hen niet en verwoest hun kloosters niet. En gij zult nog een andere soort mensen aantreffen, die behoren tot de synagoge van Satan en geschoren kruinen hebben; zorgt ervoor dat gij hun schedels kliëft, en bewijst hun geen genade totdat zij hetzij Mohammedanen worden, hetzij schatting betalen.”

„In de profetie noch in de geschiedenis wordt gezegd dat de meer humane bevelen even nauwgezet werden gehoorzaamd als het woeste gebod; maar aldus was het hun bevolen. En het voorgaande zijn de enige instructies die door Gibbon zijn opgetekend als door Abubekr gegeven aan de hoofden wier plicht het was de bevelen uit te vaardigen aan alle Saraceense legerscharen. De bevelen stemmen in gelijke mate overeen met de voorspelling, alsof de kalief zelf had gehandeld in een bekende zowel als rechtstreekse gehoorzaamheid aan een hoger bevel dan dat van de sterfelijke mens; en juist in de daad van uit te trekken om te strijden tegen de godsdienst van Jezus, en om daarvoor in de plaats het Mohammedanisme te verbreiden, herhaalde hij de woorden waarvan in de Openbaring van Jezus Christus was voorzeggd dat hij ze zou spreken.

„Het Zegel van God op Hun Voorhoofden.—In de opmerkingen over hoofdstuk 7:1–3 hebben wij aangetoond dat het zegel van God de sabbat van het vierde gebod is; en de geschiedenis zwijgt niet over het feit dat er gedurende deze gehele bedeling waarnemers van de ware sabbat zijn geweest. Maar hier is bij velen de vraag gerezen wie de mannen waren die in die tijd het zegel van God op hun voorhoofd hadden en daardoor van de Mohammedaanse onderdrukking

waren vrijgesteld. Laat de lezer indachtig zijn aan het reeds vermelde feit dat er gedurende deze gehele bedeling mensen zijn geweest die het zegel van God op hun voorhoofd hadden, of verstandige onderhouders van de ware sabbat waren; en laat men verder overwegen dat hetgeen de profetie stelt, is dat de aanvallen van deze verwoestende Turkse macht niet tegen hen gericht zijn, maar tegen een andere klasse. Daarmee wordt het onderwerp van alle moeilijkheid ontdaan; want dit is alles wat de profetie werkelijk verklaart. Slechts één klasse van personen wordt in de tekst rechtstreeks in het oog gebracht; namelijk zij die het zegel van God niet op hun voorhoofd hebben; en de bewaring van hen die het zegel van God hebben, wordt slechts bij wijze van gevolgtrekking ingevoerd. Dienovereenkomstig vernemen wij uit de geschiedenis niet dat enigen van dezen betrokken waren bij enige van de rampen die de Saracenen over de voorwerpen van hun haat brachten. Zij waren tegen een andere klasse van mensen gemachtigd. En de verderving die over deze klasse van mensen zou komen, wordt niet in tegenstelling geplaatst tot de bewaring van andere mensen, maar alleen tot die van de vruchten en het groen der aarde; aldus: Beschadig het gras, de bomen, noch enig groen ding niet, maar alleen een bepaalde klasse van mensen. En in de vervulling daarvan zien wij het vreemde schouwspel van een leger van indringers dat die dingen spaart welke zulke legers gewoonlijk vernietigen, namelijk het aangezicht en de voortbrengselen van de natuur; en dat, overeenkomstig hun toestemming om die mensen schade toe te brengen die het zegel van God niet op hun voorhoofd hadden, de schedels klieft van een klasse van religieuzen met geschoren kruinen, die tot de synagoge des satans behoorden.“

„Dit waren ongetwijfeld een klasse monniken, of een andere afdeling van de Rooms-Katholieke Kerk. Tegen dezen waren de wapenen der Mohammedanen gericht. En het komt ons voor dat er een bijzondere gepastheid, zo niet opzet, in gelegen is hen te beschrijven als degenen die het zegel Gods niet op hun voorhoofden hadden; aangezien dit juist die kerk is die de wet Gods van haar zegel heeft beroofd, door de ware sabbat weg te nemen en in haar plaats een vervalsing op te richten. En wij begrijpen noch uit de profetie noch uit de geschiedenis dat die personen, ten aanzien van wie Abubekr zijn volgelingen gelastte hen niet lastig te vallen, in het bezit waren van het zegel Gods, of noodzakelijkerwijs het volk van God vormden. Wie zij waren, en om welke reden zij gespaard werden, deelt het karige getuigenis van Gibbon ons niet mee, en wij hebben geen andere middelen om dit te weten; maar wij hebben alle reden te geloven dat geen van hen die het zegel Gods hadden, werd lastiggevalen, terwijl een andere klasse, die het nadrukkelijk niet had, aan het zwaard werd overgeleverd; en aldus wordt ruimschoots voldaan aan de bijzonderheden van de profetie.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar bracht na Mohammeds dood de volgelingen van Mohammed samen in een Kalifaat; daarom vertegenwoordigen zij, hoewel zij twee verschillende historische figuren zijn, tezamen het begin van het getuigenis van de islam van het eerste wee, en de historische figuur die de geschiedenis van het eerste wee markeert, is Mohammed.

Aan het begin van de geschiedenis van de tweede wee veroverde Mohammed II in 1453 Constantinopel. In 1449 werden vier engelen, die de islam vertegenwoordigden, losgelaten. Het begin en het einde van de eerste wee worden respectievelijk gemarkeerd door een Mohammed, de eerste en de tweede. Profetisch draagt het begin en het einde van de geschiedenis van de eerste wee

de signatuur van Alfa en Omega.

Het begin van de tweede wee omvat een tijdsprofetie van vier engelen, die de islam vertegenwoordigen, die toen werden losgelaten en vervolgens op 11 augustus 1840 werden teruggehouden. Vanaf dat moment tot 22 oktober 1844 wordt de verzegeling van de honderdvier-en-veertigduizend uitgebeeld. Het begin van de tweede wee duidt het loslaten van de islam aan, en het einde markeert het terughouden van de islam. Zowel de eerste als de tweede wee hebben nauwkeurige profetische merktekenen die hun begin met hun einde verbinden.

De eerste twee weeën moeten op elkaar worden gelegd, „regel op regel”, om de derde wee te kunnen identificeren. Een van de profetische kenmerken die door de eerste twee getuigen van de islam worden aangeduid, is dat zij een specifieke tijdsperiode vertegenwoordigen die het begin en het einde markeert met het kenteken van Alfa en Omega. Zij bezitten ook een secundair kenteken, want het begin van de eerste wee duidt de verzegeling van Gods volk aan, en het einde van de tweede wee duidt eveneens de verzegeling van Gods volk aan.

Het derde wee brak aan toen de islam plotseling en onverwacht het aardbeest van Openbaring dertien aanviel, waarmee de periode van de verzegeling begon. De verzegeling van de honderd vierenveertigduizend eindigt bij de spoedig komende zondagswet, en als antwoord op die afval wordt nationale afval gevolgd door nationaal verderf. Zoals getypeerd door het heidense Rome en het pauselijke Rome, wordt nationaal verderf voltrokken door Gods bazuinoordelen. De drie weeën zijn ook bazuinen. De islam van het derde wee zal opnieuw plotseling en onverwacht toeslaan bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten, wanneer de periode van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend eindigt. Die periode is getypeerd door de beginperiode van het eerste wee, en ook door de eindperiode van het tweede wee.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

En Sara zag de zoon van Hagar, de Egyptische, die zij Abraham gebaard had, spotten. Daarom zei zij tot Abraham: Drijf deze slavin en haar zoon uit; want de zoon van deze slavin zal niet erven met mijn zoon, namelijk met Isaak. En deze zaak was zeer grievend in Abrahams ogen vanwege zijn zoon. Maar God zei tot Abraham: Laat het niet grievend zijn in uw ogen vanwege de jongen en vanwege uw slavin; luister in alles wat Sara tot u gezegd heeft naar haar stem, want in Isaak zal uw nageslacht genoemd worden. Maar ook van de zoon van de slavin zal Ik een volk maken, omdat hij uw nageslacht is. Toen stond Abraham 's morgens vroeg op, nam brood en een kruik water, en gaf die aan Hagar, legde ze op haar schouder, alsook het kind, en zond haar weg; en zij vertrok en dwaalde rond in de woestijn van Berseba. Toen het water uit de kruik op was, wierp zij het kind onder een van de struiken. Daarna ging zij heen en zette zich neer op een afstand, zover als men met een boog schiet; want zij zei: Laat mij de dood van het kind niet zien. En zij zat daar op een afstand tegenover hem, hief haar stem op en weende. En God hoorde de stem van de jongen; en de engel van God riep Hagar uit de hemel toe en zei tot haar: Wat scheelt u, Hagar? Vrees niet, want God heeft de stem van de jongen gehoord, daar waar hij is. Sta op, hef de jongen op en houd hem met uw hand vast, want Ik zal hem tot een groot volk maken. Toen opende God haar ogen, en zij zag een waterput; en zij ging erheen, vulde de kruik met water en gaf de jongen te drinken. En God was met de jongen;

en hij groeide op, woonde in de woestijn en werd een boogschutter. Genesis 21:9–20.